

וכששאלוהו בדבר, אחוי בידיה [עשה בידו ב-11 תנועה, דרך צחוק]. ואמר: ודאי הוא שכבש טוב יותר. שהרי הוא קרב לתמיד. דאי גדיא יאי, יסק הגדי לתמידא!

אמר מלכא: לא די שלא אמר כמותי, אלא אף אמר כן בלשון צחוק. הואיל ולא הוי ליה אימתא דמלכותא [יראת המלכות] ניפסקו [נחתוך] ליד ימיניה.

יהב יששכר שוחד לעבד המלך, ופסקיה לשמאליה, במקום יד ימינו.

שמע מלכא מכך, ופסקיה אף ליד ימיניה. ונותר בלא שתי ידיו.

אמר רב יוסף: בריך רחמנא דאשקליה [שנטל] ליששכר איש כפר ברקאי למיטרפסיה [לגמולו] מיניה בהאי עלמא! ולא יקבל את עונשו בעולם הבא ששם העונש חמור ביותר.

אמר רב אשי: יששכר איש כפר ברקאי לא תנא מתניתין [לא שנה משנה וברייתא]. ומשום כך אמר שהכבש טוב מן הגדי.

דתנן: רבי שמעון אומר: כבשים קודמים לעזים בקרבנות בכל מקום, שבכל קרבן הבא מן הכבשים והעזים, כתיב "כבש" תחלה.

יכול שהוא מפני שהכבשים מובחרין במינון יותר מהעזים?

תלמוד לומר בחטאת: "והביא את קרבנו שעירת עזים תמימה" ואחר כך כתיב "ואם כבש יביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה יביאנה".

הרי הקדים עז לכבשה. מלמד, ששניהן שקולין כאחד.

ועוד צוחה שלישית צוחה העזרה: שאו שערים ראשיכם, ויכנס ישמעאל בן פיאכי, תלמידו של פנחס, וישמש בכהונה גדולה! שהוא עצמו כשר היה. והא דקאמר לעיל "אוי לי מבית ישמעאל בן פיאכי", הוא משום שאנשי ביתו היו בעלי זרוע.

ועוד צוחה רביעית צוחה העזרה: שאו שערים ראשיכם, ויכנס יוחנן בן נרבאי כהן גדול, תלמידו של פנקאי, וימלא כריסו מקדשי שמים!

אמרו עליו על יוחנן בן נרבאי, שהיה אוכל ג' מאות עגלים, ושותה ג' מאות גרבי יין, ואוכל ארבעים סאה גוזלות בקינוח סעודה! כלומר, היה מגדל בביתו הרבה כהנים, והוצרך לסעודתם כמות אכילה מרובה כל כך.

אמרו: כל ימיו של יוחנן בן נרבאי, לא נמצא נותר במקדש, שהיה הוא אוכל את בשר הקדשים עד תומו.

והוינן: מאי סלקא ביה בסופו של יששכר איש כפר ברקאי?

אמרי: מלכא ומלכתא של בית חשמונאי הוו יתבי. מלכא אמר: בשר גדיא יאי [טוב] למאכל יותר מבשר הכבש!

ומלכתא אמרה: בשר אימרא [כבש] יאי טפי מגדי!

אמרו: מאן מוכח [מי יכול להביא ראייה] בדבר זה? — כהן גדול דמסיק [מעלה] קרבנות כל יומא, הוא יכריע בדבר!

אתא איהו [יששכר איש כפר ברקאי כהן גדול] לפניהם.